

В ЖИТТЄВІЙ КРУГОВЕРТІ

— На таких людях і тримається наше село, — сказав у розмові зі мною голова правління КСП «Мир» Микола Іванович Поліщук.

Це вже він узагальнив свою і розповідь про механізатора Миколу Кириловича Пивовара, якому адресував багато теплих і похвальних слів: і як відмінному спеціалісту, і як члену правління, і просто як людині.

В наш час писати про когось (знаю з власного досвіду) взагалі дуже важко. Кожна така зустріч з героєм матеріалу межує з його економічними і побутовими негараздами. Тим більше, коли в свій час з тобою незаконно обійшлися...

..До батька прийшли з НКВС.

— Твої коні бачили там і там. Ти возив?

— Та ніде я не був.

— Нам сказали...

Цього було достатньо, щоб Кирила Пивовара відправити на сім років у Магадан. Вже опісля він дізнався, хто «сказав». Пізніше — реабілітували...

Після того, як батька відправили до північного сьйва, в 1949 році о четвертій ранку постукали у їхню хату. Мати відчинила двері. На порозі військові.

— Збирайтесь! — наказали.

Старша сестра Оля, мабуть, зрозуміла, що їй час іти в школу в Гощу (тоді їй було шістьнадцять років), почала складати підручники. Дев'ятирічний Микола так нічого і не второпав.

— З собою нічого не брати! — прозвучало як наказ.

Мати все зрозуміла. Сім'ї тоді хапали під ранок — і на край світу...

14 жовтня, якраз на Покрову, привезли на пересильний пункт. А потім всіх гуртом у вагони і в світ за очі. Везли як сім'ї ворогів народу і не десь близько, а аж у Хабаровський край. Що, звідти вже до Красносілля не добрався,

Чи легко їм було тоді? Одружився Микола, взяв собі дружину Ніну. А в той самій 10 братів і сестер. Але помаленьку ставали на ноги, не цуралися праці. Він — трактористом у колгоспі, Ніна Тимофіївна — дояркою. Ледь світ, а вже трудяться. Весь час зайняті. Двоє дівчаток з'явилося на світ божий — Юля і Зоя. Сьогодні вже вони самі мами. Ще й двох онуків подарували — Сергія і Лену.

Механізатору завжди вдосталь роботи, будь якої пори року. Микола Кирилович не цурається ніякої. Треба на буряки — він там. Кладуть скирту — він за скиртокладом. В цієї совісної людини слово тверде. Повністю віддається роботі.

Якщо молодшим щось потрібно допомогти чи порадити — поруч Микола Кирилович, чий мудрий життєвий досвід, мають, вище інститутських дипломів. Хіба ж не приємно з такими людьми поговорити, поділитися думками? А коли він буває на правлінні колективного сільгоспідприємства, то завжди проявляє свою активність, розсудливість. І вже коли щось говорить, то обов'язково виходить з конкретної ситуації, з тих реалій, які склалися на сьогодні.

Є багато хороших механізаторів на тракторній. Це і В. Г. Гуменюк, і А. З. Власюк, і Г. Ф. Данилюк, і І. М. Власюк. Але розповісти ми вирішили про одного — Миколу Кириловича Пивовара. Здається, якби таких людей, як він, було в «Мирі» кілька десятків, то спокійно можна було б брати господарство в оренду.

Говорили ми і про сьогоднішні справи та порядки. Добре, що в «Мирі» змогли соціально захистити людей, що допомагають, чим можуть і як можуть. А в цілому в державі?

— Важко в такій обстановці орієнтуватися, — каже Микола Кирилович. — Спекуляцію розвели, непорядки. Треба більш жорсткі заходи, бо ця політика ні в які ворота не лізе...

Після реабілітації в 1957-му приїхав до них з Магадану батько. І вирішив вертатися назад у своє село. Хати вже не було. Вірніше, стояла, але з неї зробили магазин. Купили іншу, проти влади ж не попреш. Так і почали друге життя на рідній землі. Ще Микола добре пам'ятає, коли батька розбив параліч, то той сказав сину:

— Як зможені, збудуй собі нову хату!

Що ж додатиш — має рацію механізатор. Йому, як справжньому господареві землі, набагато все видніше, ніж нашим законодавцям.

Добробут творять не ті, хто засідає в теплих кріслах, а такі, як Пивовар, його дружина, їх друзі, на чиїх руках давним-давно закам'яніли тверді хліборобські мозолі.

Євген ЛАНОВЕЦЬ.

